

**Gossos-lop,
DRACS
i
LUNA PLENA**

Aquella nit només arribar a la Biblioteca Virtual, en Playme va desaparèixer.

-No ho puc entendre! - va exclamar en Gènius. -Anava tot just darrera meu.

-Ummm...- va dir la Valentina, traient un boli i un bloc de notes. -Li has notat algun canvi últimament?

-Bé, avui l'he vist més inquiet.

La cara de la Valentina es va il·luminar mentre apuntava al seu bloc.

-Ja ho tinc! Segons els coneixements que he assolit llegint els llibres de la saga [Crepuscle](#), en PlayMe podria estar patint un procés de transformació de gos-consola a llop-consola.

En Bit va emetre un dels seus sons:

-Bibibit!

-Tens raó! Aquesta nit hi havia lluna plena al món real!

-Hem de buscar a la secció de ficció/monstres! – va concloure la Valentina, tancant el bloc.

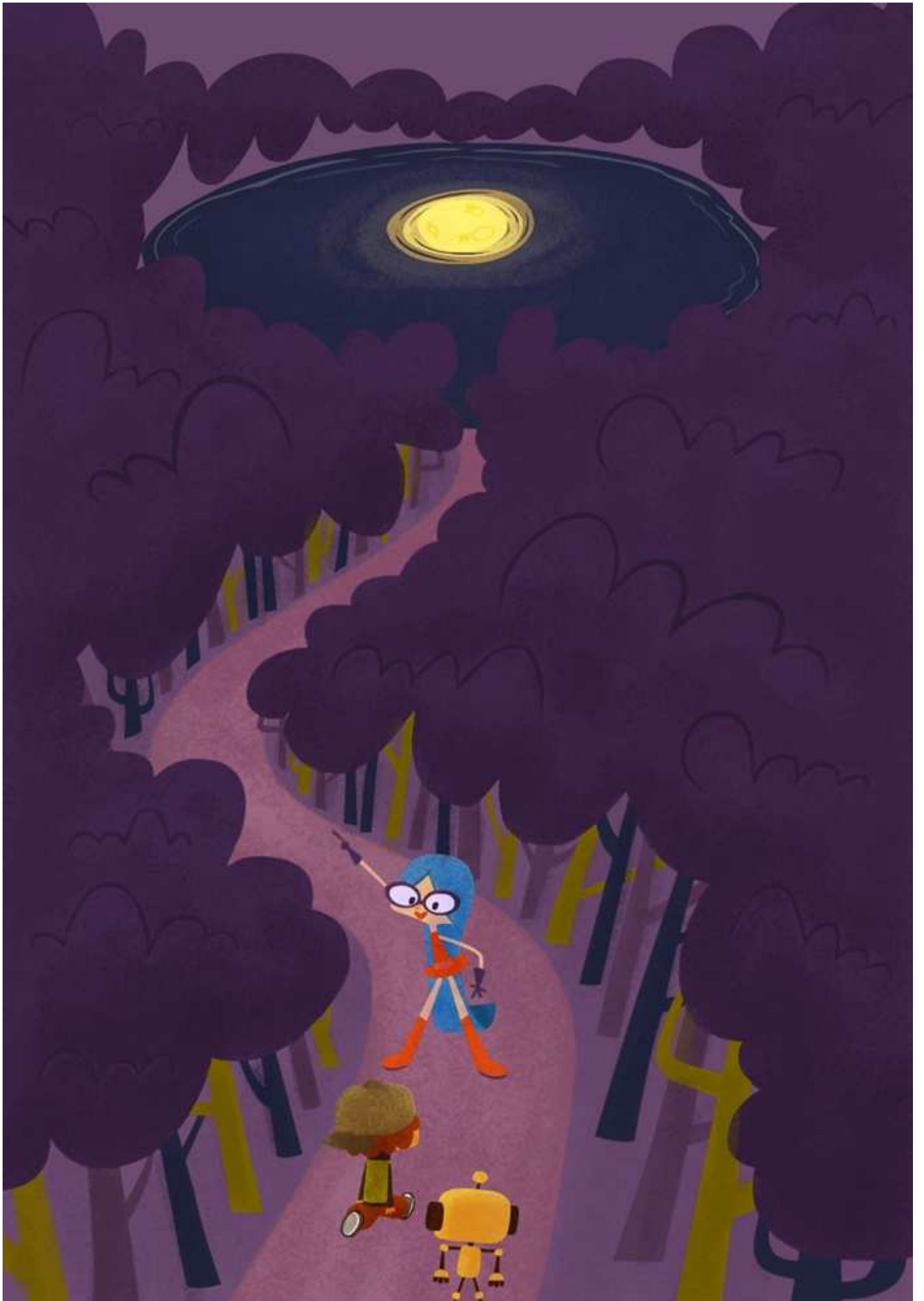
Els tres amics van caminar pels passadissos de la Biblioteca Virtual, seguint en Bit. Allà, al racó més fosc, van sentir uns sorolls estranys, com udols.

-Súper!- va dir la Valentina, ficant-se darrera els prestatges.- Veniu! Aquí hi ha arbres... això és un bosc tenebrós. Un entorn ideal per als llops!

-Ideal?- va preguntar en Gènius, no gaire convençut.

Van caminar pel bosc amagat seguint un caminet que acabava just davant una superfície negra com la boca d'un llop.

-Mireu! És un llac. Segur que és un llac encantat. -va dir la Valentina.

-Tens raó!- va dir en Gènius, apuntant amb el seu dit un punt lluminós que es veia al mig de les aigües quietes. -Allò d'allà sembla una lluna submergida!

En Bit va afegir:

-Bibibitbibibitbitbitbipbitbip.

(Traduït al llenguatge dels humans volia dir: "Jo, a més, veig el bosc submergit i, entremig dels arbres, veig que continua el camí que hem seguit fins arribar aquí).

-És com un miratge, tot plegat!

-Aquest és el punt en què hem de creure en la ficció. Si no creiem el que veiem, mai podrem entrar dins el regne de la ficció! -va dir la Valentina.

-Què vols dir?- va dir en Gènius.

La nena es va llençar a l'aigua i va desaparèixer.

-Avui tothom va pel seu compte! – va exclamar en Gènius, una mica enfadat.

Tot sospirant, va agafar la mà tremolosa d'en Bit, va tancar els ulls i... es va llençar, confiant que la seva amiga tingués raó.

Dins de l'aigua, bussejar era molt fàcil.

-Que estrany. No em sento moll! - va dir en Gènius.

Els dos nens i en Bit van vorejar la lluna plena i van veure un grup de sirenes amb cues platejades i cabells

llargs i brillants davant d'ells. Totes portaven paquets a les mans.

-Sembla que siguem a la peli de [Pirates del Carib!](#) -va exclamar en Gènius.- Seguim-les cap a baix, sembla que elles també segueixen el camí!

Un cop a les profunditats del llac, van caminar de nou pel camí submergit. Les sirenes, en canvi, van continuar nedant per sobre dels seus caps.

De sobte, van sentir un udol esgarrifós:

-Brrrrrrbrrrrrr!!

-Què és això? –van cridar els nens.

No van trigar en trobar la resposta. Al final del camí es veia un castell tan gran com el de [Hogwarts](#). I davant el reixat de l'entrada, hi havia un drac enorme. En Bit va començar a tremolar de nou.

-Valentina, és hora que treguis els teus superpoders!- va exclamar en Gènius.

-No vull fer de donzella i ser menjada per un drac, encara que sigui dins una ficció! – va contestar ella, creuant braços.

-No has de fer de donzella! T'has de fer col·lega del drac! Al cap i a la fi, teniu molt en comú: els dos podeu volar i treure foc per la boca.

-No estem per fer bromes! Tant els dracs com jo fem moltes més coses... -va respondre la nena. De sobte, va tenir una idea.

-Ja ho tinc! He llegit en algun lloc que els

dracs són molt savis. Si li llenço el llibre que estic llegint, segur que es distreu i ens deixa passar.

La Valentina va fer un salt i va volar cap al drac. Quan es va trobar a sobre seu, li va llençar el llibre, amb tanta mala sort que va caure just a sobre el seu cap!

El drac va fer un crit esfereïdor:

-Brrrrrrbrrrrr!!

I, després, va començar a llegir, mentre els nens travessaven el reixat del castell.

-La gent no ho sap, però els dracs no solen ser dolents, moltes vegades són guardians de portes. -va explicar la Valentina.

-Bé, no et semblava tan inofensiu quan et veies com una donzella sacrificada.- va riure en Gènius.

Del castell sortien sorolls estridents... però a

mida que es van apropar van veure que era...
la música de [Lady Gaga](#)!

Hi havia una festa de monstres de tot tipus, mida i color! I, enmig de la piscina, sobre un flotador i envoltat de sirenes, hi havia en Playme, menjant un tros de pizza!

-Però... però... què és tot això? – va exclama en Gènius, amb els ulls com unes taronges.

-Mira, hi ha centaures, sirenes, dracs, hipogrifs, harpies, esfinges... és una festa de quimeres!!!

-[Quimeres](#)? I això què són?

-Éssers que estan fets de parts de diferents animals barrejats. Les sirenes són meitat dona, meitat peix. Els centaures són meitat home, meitat cavall... i així tots... i en Playme és... meitat gos, meitat consola!!

-Guau guau- en Playme va saltar sobre en Gènius, movent la cua i relliscant sobre el terra al voltant de la piscina.

-Un moment! Ara ho recordo -va dir en Gènius, mentre treia de la butxaca un paper.- Això és una festa temàtica organitzada per l'associació de Dracs Sense Fronteres!! Per reivindicar el paper dels dracs com a éssers afables i savis.

-Bipbittit!!

-Ostres, noi, en Bit té raó. Avui és Sant Jordi!!

-Ho havia oblidat completament, però en Playme es veu que no.

-Clar, tu també estaves convidat!- va exclamar la Valentina.- Ets meitat nen, meitat... meitat... meitat... què ets, tu?-va preguntar la Valentina.

-Ni tan sols jo ho sé! -va dir en Gènius, i tots van riure.

La festa va ser molt animada i s'ho van passar pipa ballant fins que es va fer de dia.